

betydeligt, medens Indtægten af 4 pCts. Afgiften endog i enkelte Aar er dalet. I 1843 indbragte efter Finantsregnskabet 4 pCts. Afgiften ikke Mere end 46,744 Rbd. og derimod en halv pCts. Afgiften 85,855 Rbd. Det er, som sagt, ikke i alle Aar i Finantsregnskabet anført, hvad enhver af disse Afgifter særskilt har indbragt; men de Aar, hvor dette finder Sted, seer man en gradvis Stigen af en halv pCts. Afgiften, medens dette langtfra er Tilfældet med 4 pCts. Afgiften. Og det er ogsaa, hvad man kunde vente, at i de Aar, som Finantsregnskaberne omfatte, da meget Kjøb og Salg af faste Eiendomme paa Grund af den stigende Velstand og Kornprisernes Stigen fandt Sted, og da Lyften til at komme i Besiddelse af Landeieendomme tiltog, maatte den Afgift være stegen. Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade Thinget, ikke at gaae ind paa dette Forslag, om end den ærede Forslagsstiller skulde have en „bedre Anvendelse“ for denne Summa, end han fra først af havde paatænkt det.

Winther: Jeg har bemærket mig, at den ærede Ordfører (David) har kaldt Arveafgiften ikke en indirecte Skat, men en directe. Man seer heraf, at de Lærde ere uenige; thi Bergsøe f. Ex. henregner den til de directe, og jeg seer, at den ærede Finantsminister har opført den her i Budgettet under indirecte Skatter i Indtægtsbilaget Nr. 3. Man maa altsaa tilgive en Lægmand, at han ikke vidste, at der var opstaaet en ny Benævnelse, som maaskee horte hjemme i et andet System end det, som ellers er gjældende her i Landet. — Hvad angaaer de forskjellige Procentafgifter, glæder det mig at have hørt den ærede Ordfører fremhæve, hvormeget der kan antages i en tidligere Tid at være faldet paa hver især. — Om den senere Tid troer jeg ikke, at han gav nogen Oplysning. Man kan altsaa derfra ikke drage nogen bestemt Slutning om, hvad de for Diebliffet hver især give. Med Hensyn til, hvad Fordeel begge disse Afgifter ville bringe, da er Indtægten i Finantsbudgettet anslaaet til circa 160,000 Rbd. Det var en ganske god Sum at bringe til Afkortning i det ubilligt beskattede Hartkorns Skattebidrag til Krigsskatten. — Der er blevet sagt af den ærede Ordfører, at der skulde være kommen

den Besynderlighed frem ved mit Forslag, at 4 pCts. Afgiften vilde blive erlagt af dem, som vare i Slægtsskab med Arveladeren, men derimod ikke af Andre, som efter Testament erholdt Arv, uden at de vare i Slægtsskab med Arveladeren. Det er ganske vist en Feil af mig at have udtrykt mig noget kort; thi det var ingenlunde min Mening at undtage Nogensomhelst af dem, som svare 4 pCts. Afgiften af Arv. Jeg havde i et af de Forslag, som ere tagne tilbage, nævnt „4 pCts. Afgiften af Arv til sjerne Slægtninge“, og jeg troer saaledes at have betegnet, at det var den Afgift, som er paabuden ved Anordningen af 1792. Imidlertid er det virkelig et uviagtigt Udtryk, men det kan meget let rettes. Det var, hvad jeg vilde bemærke imod Ordførerens Uttringer.

Ordføreren: Det kan sikkert være Thinget meget ligegyldigt, naar Afgiften ikke er at anbefale, om „de Lærde“ regne den til de directe eller indirecte Skatter. Jeg skal heller ikke opholde Thinget med at angive de Grunde, hvorfor jeg ikke troer, at denne Afgift bør regnes til de indirecte, men skal kun gjøre opmærksom paa, at den Classification, som følges i vore Finantsregnskaber og Budgetter, vistnok ikke berøver paa nogen theoretisk Opfattelse af de forskjellige Skatter, men snarere paa, igjennem hvilke Skatteopkrævere de i Almindelighed gaae ind. Det er upaatvivleligt derfor, at man i Budgetterne har regnet Arveafgiften til de indirecte Skatter, fordi den ikke gaaer ind igjennem de samme Opkræversbetjente, som opkræve de directe. Da forresten den ærede Rigsdagsmand ikke har anført noget Videre til Forsvar for sit Forslag, skal jeg heller ikke opholde mig med yderligere at angribe det, end jeg allerede har gjort det.

Tscherning: En af de Fordele, vi have faaet ud af denne hele Forhandling, troer jeg er den og det maaskee den største, at man efterhaanden kommer under Veir med, at den hele Tale, som har været fort om Prægravation af Kjøbstæderne ved Beskatningen, har været slet begrundet, og at, dersom Nogen kunde klage over Prægravation, er det upaatvivleligt Hartkornet og Landet, og Resultatet, man der ved vilde kunne komme til, var vistnok, at man